

GRID

Anna Weihartner x Anna Widén x Ådne Kongssund Løvstad

GRID

Dette er en Pdf-versjon av boken som følger Grid prosjektet

GRID

GRID er et kunstprosjekt med stedspesifike installasjoner i Aasethskogen nær Lillehammer.
Kunstnere er Anna Widén, Anna Weilhartner og Ådne Kongssund Løvstad
Leder og kurator for prosjektet er Ådne Kongssund Løvstad.

...”*Skogen tvinger mennesket tett inn på naturen.*

Her er ingen slående panoramautsikt, her er sikten begrenset, ofte til noen få meter.

Trærne lukker rommet og sansene fokuserer på lukt, lyd, overflater og nære synsinntrykk.

Følelsen av harmoni er nærmest påtrengende.”..

Hensikten med kunstprosjektene i Aasethskogen er å skape, utforske og oppleve kunst som samspiller med naturen, enten det er sommer, høst, vinter eller vår.

Med ”GRID” ønsker kunstnerne å stille spørsmål som:

”Kan kunsten avdekke viktige mønstre i naturen og få oss til å tenke på nytt omkring hvordan vi både opplever og bruker natur?”

– eller –

”Kan kunstprosjekter gjennom å spille på alle sansene våre, knytte oss til naturen på en dypere måte, slik at det oppstår en bedre forståelse for både naturen, kunsten og mennesket?”

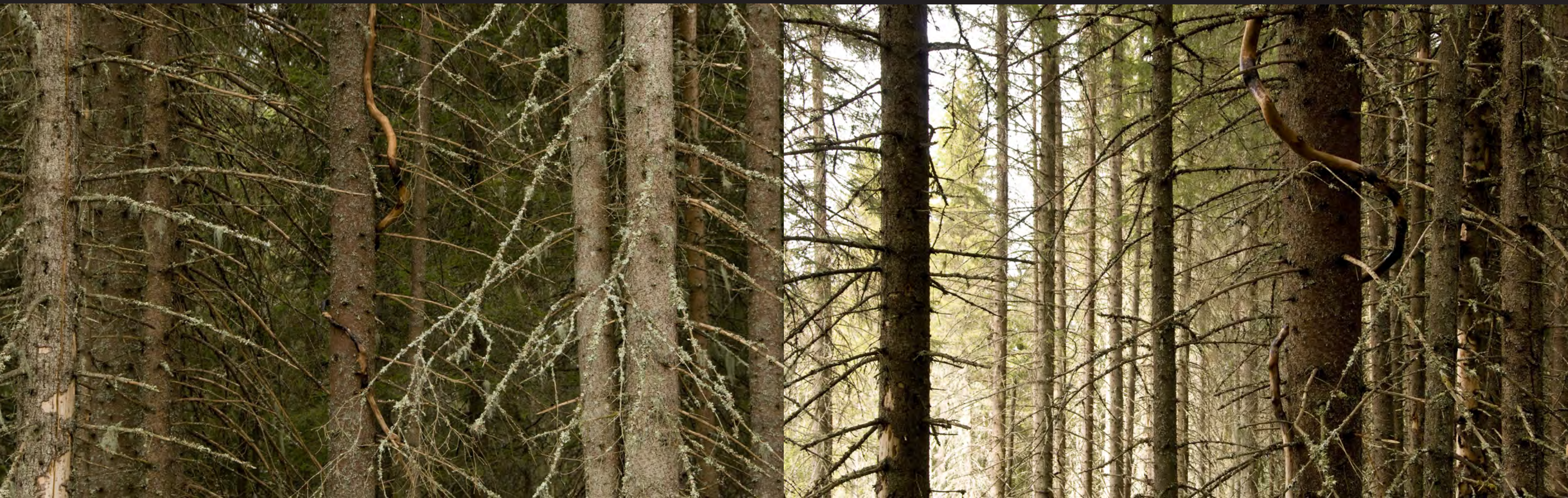
Målet med denne boka er å dokumentere prosjektet, beskrive arbeidsmåter og tanker, slik at prosjektet får en betydning ut over kunstverkene som står gjemt, dypt inne i skogen.

Anna Widén

Anna Weilharter

Plutselig er det stille.

Helt stille.

Jeg står midt inn i skogen.

Ikke en gang dyrene lager lyd.

Men jeg kan fornemme en banking, hvor komme det ifra?

Det slår regelmessig og føles veldig nært.

Jeg prøver å bevege meg minst mulig, min ører er helt åpne,
åpne for å ta imot lyd, skogens lyd.

Men det er fortsatt helt stille. Banking fortsetter.

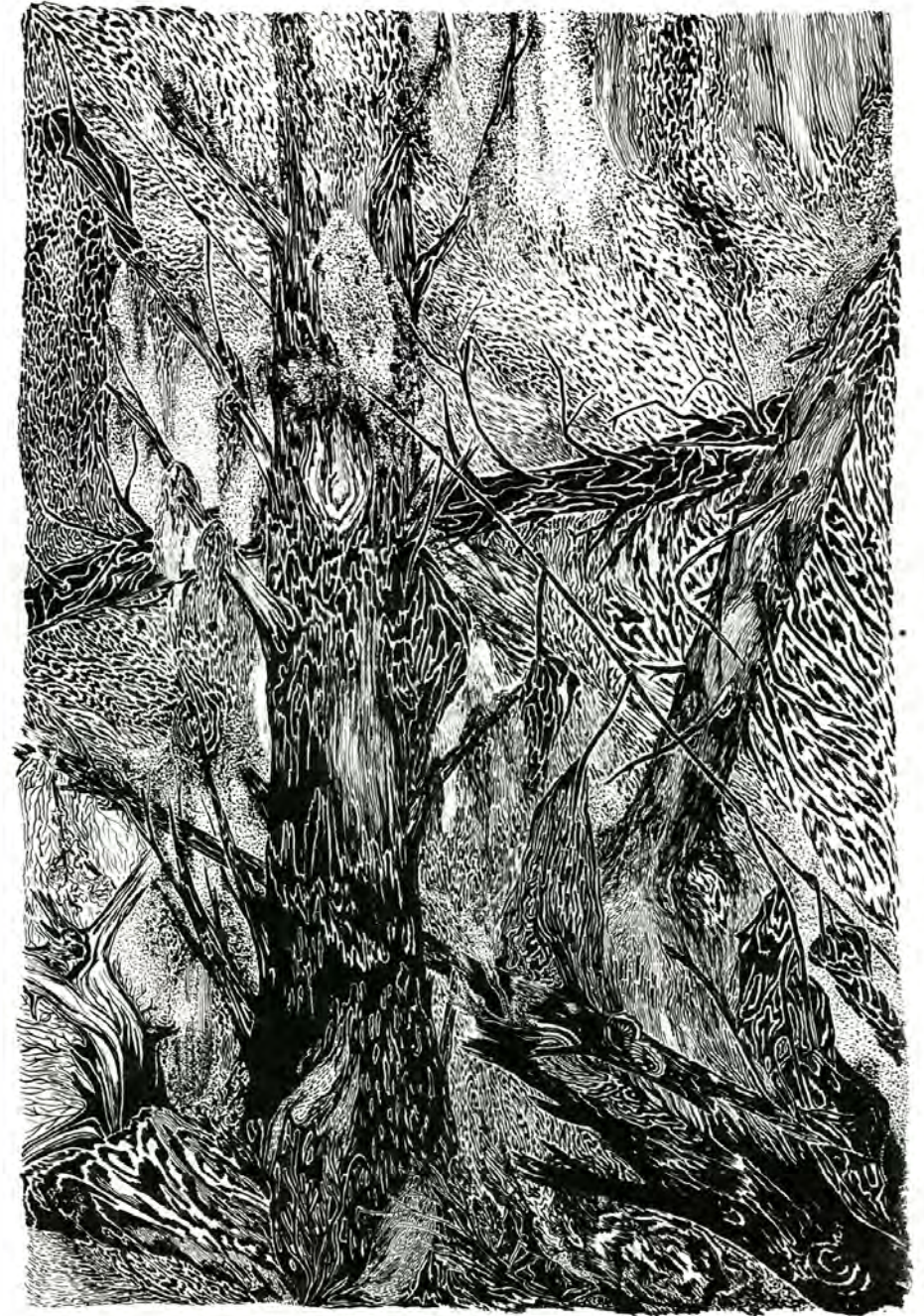
Det blir høyere og høyere.

Hvor kommer det ifra? Det føles så nært som om det er helt inne i meg.

Jeg har aldri hørt denne lyden før. Aldri så høyt og tydelig.

Jeg er et menneske og mitt hjerte slår.

Tekst og foto av kunstverk denne og forrige side: Anna Weilhartner

Ådne Kongssund Løvstad

Tabula rasa – en rein tavle, eller en rein illusjon.

Hensikten med å invitere tre kunstnere til å arbeide på et begrenset område innen en gitt tidsramme, er å få 3 ulike kunstverk som fremhever det stedet som de valgte. Dessuten viser det tre ulike måter å lage kunst.

*Rammen har vært vid.
Det har vært få, om noen, regler som den enkelte skulle forholde seg til, utover at man ikke skulle ødelegge skogen. Det har vært viktigere at hver av deltakerne mest mulig fritt skulle komme frem til et sted og et verk som en spontan respons på det de opplevde.*

*Bakgrunnen for kunstverkene er noe forskjellig.
Anna Weilhartner hadde vært en kort tur i skogen en måned før oppstart av prosjektet.
Anna Widén hadde deltatt på to workshoper i skogen her for omtrent ti år siden.
Ådne Kongssund Løvstad eier skogen. Det kom til en viss grad å påvirke resultatene.*

*Alle kunstnerne er opptatte av den synlige delen av kunsten sin.
Kunstverkene er ikke bare en idé man kan lese seg til, det er konkrete kunstgjenstander som skal appellere til en følelse. Kunstnerne er opptatte av at arbeidene deres ikke bare fremhever det man ser, men også skogens overflater, materialer, lukter, farger og lyder. De er derfor kunstnere med tanke for kunstens evne til å aktivere følelser i tillegg til dens filosofiske og idemessige side.*

*Kunstprosjektet har fått tittelen "Grid".
I vår tid har ordet "grid" betydninger som: gitter, rutenett, ramme og nettverk, men på norsk har ordet betydd nåde, tilgivelse og fred. Alle disse betydningene av ordet vil ha mening i denne sammenhengen, både som symbolsk holdning til vårt overforbruk av natur, men også som grunnlag for kunstverkene som plasseres i skogen.*

Mange av kunstverkene skal bli stående i skogen gjennom året. Slik vil naturen være delaktig, ikke bare i skiftende årstider, men også omforme kunsten på vei mot total nedbrytning. Slik vil de være med og synliggjøre de grunnleggende sammenhenger og sirkulære kretsløp i naturen.

*Samtidig blir de stående i kontrast til ideen om det evigvarende kunstobjekt utelukkende skapt av mennesket, slik vi møter dem opphøyet i gallerier og museer. Her vil vær, vind, årstider og dyr også delta i prosesen, som ikke er ferdig før kunsten sporløst har forsvunnet.
Det er ikke kunsten som ting og salgsobjekt som er dens verdi, men dens eventuelle evne til å få oss til å se, oppleve, tenke og ikke minst handle annerledes.
Det er ikke noe som enkelt kan måles, men som kanskje ikke er nytteløst likevel. Vi skal få se.*

Anna Widén

”Avvik”

”Avvik” er 12 tynne bjørkestammer som er delt opp og deretter skrudd og stiftet sammen til 7 kunstobjekter som dreier seg rundt hver sin granstamme. Hver av endeflatene er satt inn med tjære, noe som ikke bare dekker til og beskytter snittflatene, men også tilfører verket en karakteristisk lukt.

Det er ikke lett å finne igjen disse objektene inne i skogen, det er bare små avvik i form og farge som gjør det mulig å oppdage dem. Det utfordrer vår evne til å observere omgivelsene og oppdage hva de virkelig består av.

Plasseringen ble hovedsaklig valgt ut fra opplevelsen av at dette er et godt skogsrom å oppholde seg i. Lyset sildrer inn mellom stammene fra et åpent område like i nærheten og dette skaper en spesiell stemning mellom de store og gamle trærne. En liten bekk deler opp skogbunnen og tilfører en svak men tydelig klukkelyd.

Kunstneren deltok i ”Aasethskogen-06”. Da lagde hun i samarbeide med Ulrika Orvedal et stedsspesifikt verk ute på en av myrene. Torven ble fjernet i et strengt geometrisk mønster, mens noen små bjørker ble kvistet slik at deres dreide og myke former ble fremhevet. Nå fikk hun ideen med å sage ned disse trærne og flytte dem til et nytt sted. Et nytt verk ble laget og et gammelt ble endelig avsluttet, siden myra også hadde fjernet sporene etter trekantene på de 10 årene som hadde gått.

Alle kunstverk er et inngrep i naturen. Kunstneren stiller seg selv spørsmålet om det er riktig og etisk kan forsvares. Hva vil man oppnå? Står det i forhold til den skade eller endring man gjør? For kunst er symbolske handlinger og må vurderes ut fra det. Er å lage et kunstverk i skogen et overgrep eller helliger hensikten middelet? Kan det forsvares og kan vår kommersielle bruk av skogen tåle den samme vurderingen også?

Beskrivelse av kunstverk:

7 objekter, lengde omlag 2-3 meter, diameter 4 – 10 centimeter.

Objektene er laget av 12 bjørkestammer som er barket, kuttet og skrudd eller stiftet sammen.

Endeveden er behandlet med tjære

Bilde motstående side: Anna Widen og Ulrika Orvedal, Aasethskogen 06. Foto ved kunstneren.

Anna Weihartner

”Skogens pust” – å kunne bli i ett med stedet

”Skogens pust” er en serie som består av tre svart-hvitt trykk i litografiteknikk. De er laget i etterkant av besøkene i Aasethskogen ut fra skisser som ble lagd på stedet. Bildene er tenkt som et forsøk på å både bruke, men også gjengi selve opplevelsen av å være oppslukt av skogens lyder, lys, lukt og stemninger som oppstår når man er lenge på samme sted.

Når man lykkes med denne gjenskapingen, vokser bildene frem av seg selv ved hjelp av intusjon, følelse og innlevelse uten å vurdere det som skjer eller resultatet underveis. Ved å arbeide slik, oppstår komposisjoner som naturlig blir preget av klassiske komposisjonsprinsipper som gylne snitt, akser, balanse, blikkfang og gjenklang. Dette er forhold ved bildene man kan analysere seg til i etterkant, - men som egentlig er et resultat av at bildene oppfattes som harmoniske når mennesket og naturen samspiller og speiler hverandre. Den harmoniske følelsen ligger naturlig både i skogen og i mennesket, nøkkelen ligger i å synliggjøre det gjennom innlevelse.

Skogens endring ble en viktig inspirasjonskilde for bildene. Det er når man er lenge nok i skogen at man begynner å bli oppmerksom på alle nyansene, for skogen er alltid inne i en bevegelse av samtidig vekst og nedbrytning. Her erkjenner man at det er stor skjønnhet i høsten. Ikke bare fargene på bladene, men også det som brytes ned av sopp, mose, dyr og andre planter, - for avslutningen av livssyklusen er definitivt vakker, - ikke minst om man er nær nok til å oppdage fargespillet som finnes skjult, enten det er oppe på bakken eller under pinner, løv og kvist.

Og i all nedbrytning finnes sporen til nytt liv og nye sykluser. Det evige kretsløpet vi alle tar del i.

Beskrivelse av kunstverk:
3 litografiske svart-hvitt trykk i format nær 35x45 cm.

Ådne Kongssund Løvstad:

“Propharator”, - et fysisk og et tenkt kunstverk.

Det er mer i naturen vi ikke vet, enn det vi vet. En enkel sannhet man blir konfrontert med når man møter stolpene i Aasethskogen på Biristrand. Det er først etterhvert at man oppdager at disse stolpene ikke står aleine. De hører sammen. Vi kan bare ikke se helheten. Vi kan oppleve eller tilfeldig oppdage den, men bare unntaksvis vil det kunne være noen som forstår sammenhengen mellom dem og hva slags konsekvenser de representerer. Slik er det også med kloden vår. Vi må oppleve den, leve oss inn i den, utforske og forstå den, se sammenhengene og respektere dem. Og vi må lære oss å leve med den. Sammenhengene og svarene finnes. I naturen, ute i skogen.

Kunstverket “Propharator” er en rekke trestolper plassert over en avstand på 1597 meter i stadig større intervaller. Hver stolpe er egentlig ett punkt forbundet med en serie av punkter i en linje som kan tenkes å gå uendelig rundt hele jordkloden med stadig større avstand, inneholdende et av de viktigste prinsippene både i naturen og i kunsten. Avstanden mellom trestolpene er bestemt ut fra Fibonacci tallrekken, (1,1,2,3,5,8,13,21,34,55, osv.),der intervallene samsvarer med “Det Gyline snitt”, - et prinsipp som er svært viktig både i naturen og kunsten, og som i begge skaper en følelse av harmoni.

Inspirasjonen til verket kommer fra to kilder.

Fibonacci tallrekken forbinder natur og kunst, samtidig som den viser at den menneskelige følelse av harmoni er sterkt knyttet til natur og hvordan vi oppfatter og tolker sanseinntyrkk. Det indikerer at det vi oppfatter som vakkert ikke bare er sosial konstruksjon, men også er uavhengig av tid, sted og kulturbakgrunn.

Den andre inspirasjonskilden er hvordan naturen i vår tid blir oppmålt. Før var det håndtegnet kart og kompass, men nå også ved hjelp av GPS, satelitt og radar. Heretter blir ikke bare landskapets form definert, men også skogens arts mangfold, sammensetning, størrelse og alder. Å oppfatte eller oppleve landskapet slik, er i dyp kontrast til vår tidligere oppfattelse og måling av natur, basert på merker man naturlig plasserte i terrenget. Denne nye måten å måle naturen på, ga muligheten til å plassere stolpene i det mønsteret kunstneren ønsket. Stolpemønsteret er likevel bare mulig å oppleve når man ser det på kartet eller blir forklart sammenhengen mellom dem og etterpå prøver å finne dem i terrenget.

Beskrivelse av kunstverk:
17 stolper laget av trær fra stedet, malt med giftfri akrylmaling i en linje der avstandene mellom dem er basert på Fibonacci tallrekken. Det er 1597 meter mellom første og siste stolpe, alle plassert innenfor grensene til Aasethskogen, tilhørende gården Aaseth på Biristrand. Stolpene er omlag 170 – 210 cm høye og med diameter nær 10-12 cm.

Tittelen “Propharator” er et ord sammensatt av proporsjoner, harmoni og generator.

Å betrakte hvordan menneskelig aktivitet skaper nye organismer er fascinerende. Vi skaper og bygger byer, hus, motorer, nettverk av veier eller nye virtuelle virkeligheter. På mange måter kan de minne om det man opplever ute i naturen.

Slik sett har mennesket fantastiske evner til å skape ideer og sette dem ut i livet, slik at det overlever i en verden der det å overleve må gjenskapes på nytt og på nytt.

Det som er forskjellig nå, er at vi merker at vi nærmer oss en tålegrense, at vi må endre mange av våre forbruks- og tankemønstrene. Det blir mer tydelig, at mange av disse nettverkene eller organismene ikke har et fungerende kretsløp. Vi trenger en annen tilnærming enn å se kloden som en uendelig ressurs som kan tilpasses en industriell lineær tenkemåte fra råvare til konsum.

Egentlig er ikke dette noe nytt.

Mennesket har alltid flyttet seg eller oppfunnet andre livsformer når ressursene har blitt for små. Det som er annerledes, er at vi ser at selve jordkloden begynner å fortelle oss at begrensningen for ressursene er nådd. Dermed blir vi nødt til å forstå naturen dypere enn før, forstå at ressursene ikke er uendelige, at vi må spille på lag med naturen, ikke imot den, la vår aktivitet bli en del av kretsløpet, ikke bare et vedheng eller boble. For bobler har det med å sprekke.

I en urban virkelighet er ikke dette så lett å se.

Det er ikke inne på kontoret, på trikken, kaféen eller i stua man opplever og forstår det som skjer eller sammenhengene i det store kretsløpet. Man må ut i naturen, for ikke si inn i naturen. Ikke på utsiktspunktene med det slående, sublime landskapet, men kanskje helst i skogen der man er helt omgitt av natur.

Inne i naturen merker man snart at den står overfor et stadig økende trykk fra menneskelig aktivitet. I så måte er skogen ikke noe unntak. Her finner man både mangfold, men også ensretting og utbytting. Her er likevekt på samme tid som ubalanse. Og man kan raskt kjenne det, føle det og se det. For urørt natur gir en nærmest påtrengende harmonifølelse. Det er bare å stoppe opp og åpne sansene, så kjenner man den.

Likevel trenger man tid. For det er over tid at naturen oppgir til sansene våre en av sine viktigste kunnskaper. Det er hvordan ting skapes, vokser, modnes, for siden å forsvinne, trekkes tilbake, inn i kretsløpet på nytt. Inne i denne sirkelen er hemmeligheten til evig fortsettelse, dersom vi ønsker at menneskeheten skal fortsette å være på jorda.

Det er vi som er avhengig av denne sirkelen, - for jorda klarer seg minst like godt uten oss.

GRID

Prosjektet er støttet av:

Oppland Kunstsenter,
Produksjonsstipend 2016

Gjøvik Kommune

Vestmanna Trykk og profilering

Aasethsbogen

Arenaen for kunstprosjektet er Aasethsbogen på Biristrand, omlag 15 km sørvest for Lillehammer i Gjøvik kommune. Dette er en naturskog hovedsaklig av gran som ligger nesten 600 m.o.h. Fordi det finnes sjeldne plantearter og moser her, er deler av skogen klassifisert som vernet nøkkelbiotop. Skogbunnen er variert, med lyng, bregner, gress, kvist og rester av bar og kongler. Skogen har tidligere vært brukt som åsted for kunstverker og workshop i forbindelse med Aasethsbogen 06, 07, 08.

Tekst, lay-out og foto ved Ådne Kongssund Løvstad, når ikke annet er angitt.